

Při růžencovém rozjímání o tajemstvích utrpení a smrti našeho Pána nechejme vyzníť spodní tóny opakovaného refrénu:

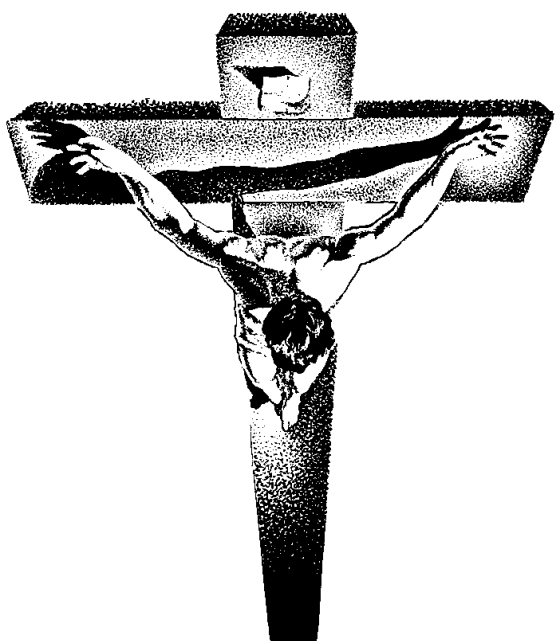
„Ty víš, Pane, jak se toto hrozné tajemství uskutečnilo a jaký podíl na něm měly mé hříchy.“

Ano, mé hříchy Pána ubily.

Člověk se rád ospravedlňuje: „Má vina je bezvýznamná. Je to jen pochopitelná slabost. Nemá žádnou váhu v moři viny, která se stéká v lidských dějinách. Mé selhání je pochopitelné a prominutelné. Je podmíněno mým založením. Je to jen vada na kráse, které nelze zabránit...“ Takové počítání je uklidňující, ale nesouhlasí.

I mé hříchy Pána ubily!

I ty malé, které mi nestojí za zmínku. Ani já nejsem spasen ničím jiným, než křížem. Ani pro mne nechtěl Pán jinou cestu.



**P L A Č T E, NE VŠAK NADE MNOU,
NÝBRŽ SAMI NAD SEBOU
A NAD SVÝMI DĚTMI,
NEBOŤ DĚJE-LI SE TOTO
NA DŘEVĚ ZELENÉM,
CO SE BUDE DÍT NA SUCHÉM ?**

„Já jim budu Bohem a oni budou mým lidem.“

Mezi našimi věřícími laiky je mnoho těch, v jejichž denním životě není místa pro těžký hřích.

A v š a k, ani všední hřích neberou na lehkou váhu. Protože i v něm může být větší nebo menší stupeň viny nebo mravního nebezpečí.

Mnoha lehkými hříchy se totiž člověk stává ponenáhlu vůči Bohu stále více lhostejnějším – a to může vést nakonec k odmítnutí Boha. Nevzchopí-li se člověk, zvrácené smýšlení se nakonec projeví činem. Řetězovité narůstání lehkých hříchů pokrývá charakter, stěžuje soužití lidí a brání našemu duchovnímu růstu.

Shora uvedení horliví věřící, kterým je zákon Boží svatý, kteří žijí spravedlivě, by vůbec neměli být čestnou výjimkou, ale spíše by měli být naprostou samozřejmostí.

SYN ČLOVĚKA PŘIŠEL, ABY DAL ŽIVOT ZA MNOHÉ.

Mt 20,28